

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13CoCsp/46/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120316665
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:6120316665.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Mariany Muránskej v spore žalobcu: X. V. L., L., so sídlom T. X, XXX XX F., K.: XX XXX XXX, právne zastúpený advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: V. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. XXX/XXA, XXX XX N., o zaplatenie 2.888,33 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 16Csp/44/2021-167 zo dňa 13. septembra 2021, takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.: „I. Súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietla.

II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 32 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Rozhodnutie právne odôvodni ust. § 3 ods. 1, § 39, § 41, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 a 5, § 54 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“ alebo „OZ“), § 7 ods. 1, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a o pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len ako „ZoSÚ“).

3. Vo svojom odôvodnení uviedol, že právny predchodca žalobcu a žalovaný uzatvorili spolu dňa XX.XX.XXXX zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej poskytol právny predchodca žalobcu žalovanému peňažné prostriedky. Keďže žalovaný neplnil v stanovených termínoch splátky, dňa 14.08.2019 právny predchodca žalobcu vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 12.08.2019. Celkový dlh žalovaného ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky predstavoval sumu 2.888,33 eur (istina 1.996,68 eur, riadny úrok 788,93 eur, úrok z omeškania 71,60 a poplatkov 31,12 eur) s prísl. Súd po vykonanom dokazovaní dňa 02.09.2021 rozhodol rozsudkom č. k. 16 Csp/44/2021-126 tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 1.918,94 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 10.12.2019 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 32 %. Proti výrokom II. a III. tohto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý namietal, že súd neuviedol, akú úrokovú sadzbu bolo možné považovať za primeranú v čase uzatvorenia zmluvy. Priemerná úroková sadzba v čase uzatvorenia zmluvy bola 8,75 % ročne,

preto sadzba vo výške 16,90 % je menšia ako dvojnásobok priemernej úrokovej sadzby za obdobný bankový produkt v sledovanom období. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací uznesením zo dňa 25.5.2022 zrušil rozsudok vo výroku II. a III. a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Námietky žalobcu považoval za dôvodné z dôvodu, že dohodnutá výška úrokov v zmluve medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným vo výške 16,90 % nepresahovala dvojnásobok týchto priemerných úrokových sadzieb v rozhodnom období. Súdu prvej inštancie uložil povinnosť opätovne preskúmať uzatvorenú spotrebiteľskú zmluvu, či spĺňa všetky obligatórne náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, a zároveň preskúmať, či pred uzatvorením zmluvy došlo zo strany právneho predchodcu žalobcu k náležitému skúmaniu bonity žalovaného a vo veci znova rozhodnúť.

4. Súd prvej inštancie po vrátení veci v rozsahu zrušenia veci odvolacím súdom, t.j. vo výroku II. a III. a doplnení dokazovania zistil z výpisu z elektronického systému zo dňa 30.06.2021, predloženého súdu právnym zástupcom žalobcu, vyplýva množstvo kontraktov žalovaného týkajúcich sa jeho finančných vzťahov s právnym predchodcom žalobcu. Z vyjadrenia žalobcu doručeného súdu 25.6.2021 vyplýva, že žalovaný z poskytnutého úveru uhradil celkovo 81,06 eur. Z vyjadrenia žalobcu vyplýva, že pri skúmaní bonity bolo zistené, že klientom deklarovaný príjem bol vo výške 500 eur, s existujúcimi záväzkami v rozsahu 0 eur a ukazovateľom schopnosti splácať záväzok/disponibilný zostatok 275 eur. Na základe doplneného dokazovania súd právne uzavrel, že posudzovaný právny vzťah strán sporu je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou. Súd prvej inštancie, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, sa zaoberal skúmaním bonity zo strany právneho predchodcu žalobcu vo vzťahu k žalovanému, pričom dospel k záveru, že bonita žalovaného ako dlžníka v kontraktačnom procese nebola náležite skúmaná. Preskúmanie prejednávanej veci vykonal nielen z pohľadu pozitívnoprávneho, ale aj z pohľadu jusnaturalistického, najmä cez prizmu dobrých mravov. Poukázal, že k inštitútu dobrých mravov treba pristupovať ako k stáročia sa vyvíjajúcemu inštitútu, ktorý vo svojej bazálnej podstate zostáva, až na drobné výnimky plynúce z celkového spoločenského vývoja, nemenný. Dobré mravy nie sú definované v žiadnom právnom predpise. Teória a súdna prax však zhodne považujú dobré mravy za všeobecne uznávané pravidlá morálky, ktoré predstavujú fundamentálny hodnotový poriadok spoločnosti a zákonodarca ich považuje za tak významné, že ich pomocou odkazu v právnej norme včleňuje do občianskeho práva. Z toho vyplýva, že tieto morálne pravidlá majú objektívnu povahu, a preto akékoľvek súhlasné, a teda subjektívne motivované vyhlásenie zmluvných strán, nie je smerodajné v tom, či nimi uzavretá zmluva je v súlade s dobrými mravmi, alebo nie. (rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 28. augusta 2008, sp. zn. 16Co/152/2008) Konanie právneho predchodcu žalobcu posúdil ako spočívajúce v nenáležitom skúmaní bonity klienta a v rozpore s dobrými mravmi. Z listinných dôkazov predložených samotným žalobcom vo vzťahu k bonite žalovaného skúmanej právnym predchodcom žalobcu, vyplýva, že žalovaný uviedol určité údaje právnemu predchodcovi žalobcu, ktoré tento bez ďalšieho akceptoval. Súd prvej inštancie takéto formulárové, ba priam ľahkovážne, skúmanie bonity dodávateľom u spotrebiteľa vyhodnotil za v rozpore s dobrými mravmi, a preto žalobu v dôsledku bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru ako následku nenáležitého skúmania bonity žalovaného právnym predchodcom žalobcu, v prevyšujúcej časti zamietol.

5. O trovách konania rozhodol v zmysle ust. § 255 ods. 1, 2 C.s.p.

6. Proti rozsudku podal včas odvolanie žalobca, ktorý namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Uviedol, že súd neprihliadal na všetky dôkazné prostriedky prezentované súdu, medzi ktorými bol aj výpis z úverového registra predložený žalobcom v priebehu konania na súde. Postupca pred vstupom do zmluvného vzťahu so žalovaným riadne preveroval schopnosť spotrebiteľa riadne splácať úver v zmysle ust. § 7 ZoSÚ. Zastal názor, že odborná starostlivosť pri posudzovaní schopnosti žalovaného splácať úver bola zachovaná. V rámci kontraktačného procesu nedošlo k porušeniu žiadnej povinnosti. Do úvahy boli vzaté všetky dostupné informácie, vrátane údajov zo spoločného bankového/úverového registra. Výsledkom bol jednoznačný záver o jeho platobnej spôsobilosti/schopnosti splácať úver. Spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, pokiaľ došlo k hrubému porušeniu povinnosti v zmysle ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ tým, že posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom je bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať

spotrebiteľský úver. Ak veriteľ posudzoval bonitu aspoň jedným zo spôsobov uvedených v ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ, potom nemohlo dôjsť k hrubému porušeniu povinností podľa ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ, nakoľko zákonodarca v právnej norme uviedol slovo „alebo“. Keďže veriteľ prihladol na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, povinnosť veriteľa skúmať bonitu klienta s odbornou starostlivosťou bola zachovaná. Poukázal na rozhodnutia krajských súdov, ktoré vo svojom odôvodnení dospeli k rovnakému záveru. Opätovne poukázal na dokumenty ohľadom skúmania bonity, a to výpis z úverového registra, ktorý je súčasťou spisu, pričom dopyt bol vykonaný dňa 27.07.2017, teda niekoľko dní pred uzatvorením zmluvy. Súd prvej inštancie sa vo svojom odôvodnení vôbec nevysporiadal s výpisom z úverového registra. Žalobcovi tak nie je zrejmý dôvod zamietnutia žaloby v prevyšujúcej časti, keď v prvom rozsudku č.k. 16Csp/44/2021-126 zo dňa 02.09.2021 bol žalobcovi čiastočne priznaný nárok vo výške 1.918,94 eur s prísl., čím bola pred súdom preukázaná aktívna legitímácia žalobcu, ako aj skúmanie bonity žalovaného. Zároveň však protichodne rozhodol po odvolacom konaní v napadnutom rozsudku. Keďže súd v napadnutom rozhodnutí obrátil svoju argumentáciu, žalobca zastáva názor, že tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v zmysle ust. § 388 C.s.p. zmenil tak, že žalobe vyhovie.

7. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

8. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“)) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

9. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte namietaným porušením práva na spravodlivý proces, nesprávnym skutkovým zistením, neobstátim zisteného skutkového stavu a nesprávnym právnym posúdením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

11. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

12. K námietke porušenia práva na spravodlivý proces odvolací súd uvádza, že obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký, pričom medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým právo na prístup súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie súdu. O naplnenie uvedeného odvolacieho dôvodu však pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožnil realizáciu práv strany sporu dosiahol určitú intenzitu, ktorá odôvodňuje záver o tom, že potom sa celé konanie nejaví ako spravodlivé. Konkrétne

pochybenie súdu musí byť však hodnotené v kontexte celého konania, t.j. vplyv na ďalšie pochybenia, možnosť zvrátenia nesprávneho postupu, následky, atď.. Zároveň tiež nie je možné prehliadnúť, že niektoré čiastkové práva, ktoré tvoria právo na spravodlivý proces zákon normuje ako samostatné odvolacie dôvody. V predmetnom prípade mal odvolací súd za to, že táto odvolacia námietka nebola naplnená.

13. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Odvolací súd nezistil naplnenie ani tejto odvolacej námietky.

14. K námietke o nesprávnom právnym posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Ani táto odvolacia námietka naplnená nebola.

15. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným, je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená zmluva je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde právny predchodca žalobcu vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaný je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa.

16. Zákon o spotrebiteľských úveroch platný v čase uzatvorenia zmluvy upravoval v § 7 ods. 1 povinnosť veriteľa pred uzavretím alebo zmenou spotrebiteľskej zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. V prípade, ak veriteľ túto svoju zákonnú povinnosť zanedbá, zákon sankcionuje takéto konanie v zmysle § 11 ods. 2 nemožnosťou vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Zákon v tejto súvislosti ustanovuje tiež, že v prípade ak dôjde k hrubému porušeniu § 7 ods. 1, v takom prípade zákon sankcionuje takéto konanie veriteľa bezúčnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru. Za hrubé porušenie povinnosti sa považuje najmä posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa a účelové použitie údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa na vytvorenie zdania väčšej schopnosti spotrebiteľa splácať úver, ako tomu v skutočnosti je.

17. Zákon o spotrebiteľských úveroch ukladá veriteľovi pri skúmaní bonity klienta postupovať s odbornou starostlivosťou, pričom zákon neuviedol zákonnú definíciu tohto pojmu. Aj napriek absencii takejto zákonnej definície možno vychádzať z toho, že odborná starostlivosť predpokladá overenie údajov, ktoré dlžník veriteľovi uviedol, resp. objektívne podložil minimálne potvrdením zamestnávateľa dlžníka a nepochybne kľúčovou je aj pri skúmaní bonity klienta využívať aj verejne dostupné informácie, ako napr.

štátom zverejňované údaje o životnom minime, existenčnom minime a tieto porovnávať so známymi alebo od spotrebiteľa zistenými (nie iba tvrdenými) informáciami o jeho príjmoch a výdavkoch (do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo/2178/2018).

18. Vzhľadom na uvedené ustanovenie možno od žalobcu ako veriteľa požadovať preukázanie bonity klienta, teda v uvedenom prípade bolo na žalobcovi ako veriteľovi, aby preukázal, že si svoje povinnosti vyplývajúce z právnych predpisov splnil, teda, že si v uvedenom prípade splnil povinnosť vyplývajúcu mu z § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch.

19. Žalobca tak v priebehu prvoinštančného konania ako aj odvolacieho konania poukazoval na to, že pri skúmaní bonity žalovaného vychádzal jeho právny predchodca z informácie o jeho príjme, záväzkoch a z výpočtu úverovej zaťaženia, ako aj predloženého výpisu z bankového registra. Odvolací súd obdobne ako súd prvej inštancie však má za to, že len z týchto údajov nemohol žalobca, resp. jeho právny predchodca úplne zistiť finančnú situáciu na strane žalovaného. Vzhľadom na uvedené odvolací súd uvádza, že z týchto listín a registrov nemohol právny predchodca žalobcu ako veriteľ zistiť celkovú finančnú situáciu žalovaného, teda takýto postup nemožno považovať za skúmanie bonity. Odvolací súd uvádza, že v prípade, ak by aj uvedené konanie právneho predchodcu žalobcu bolo považované za skúmanie bonity žalovaného, toto konanie by nebolo možné považovať za náležité skúmanie bonity s odbornou starostlivosťou, pretože bez toho, aby právny predchodca žalobcu skúmal aj iné aspekty a okolnosti na strane žalovaného, ako napr. jeho celkovú zadlženosť, mesačné výdavky, výdavky na zabezpečovanie ubytovania, stravy, atď., teda právny predchodca žalobcu si nemohol vytvoriť reálny obraz o majetkovej situácii žalovaného potrebnej pre posúdenie jej schopnosti splácať dlh zo zmluvy. Z uvedeného teda možno konštatovať správny záver súdu prvej inštancie o nesplnení si povinnosti žalobcom, resp. jeho právnym predchodcom o nepreukázaní odbornej starostlivosti posúdenia schopnosti žalovaného splácať úver. Odvolací súd záverom poukazuje na to, že z výpisu z bankového registra vyplýva, že žalovaný mal v tom čase 3 „kontrakty“ v dvoch finančných inštitúciách, pričom z neho nevyplýva, v akej výške mali byť ďalšie poskytnuté úvery. Preto nemožno dospieť k záveru, že by právny predchodca žalobcu splnil svoju povinnosť v zmysle ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ, keď neposúdil schopnosť žalovaného splácať úver, nakoľko nevzal do úvahy všetky záväzky žalovaného, ktoré by mohli mať vplyv na jeho schopnosť splácať úver.

20. Vzhľadom na vyššie uvedené je tak možné stotožniť sa so záverom súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. K skutočnosti, že v dôsledku hrubého porušenia povinnosti skúmať bonitu žalovaného nemohol právny predchodca žalobcu požadovať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, teda nedošlo k platnému zosplateniu spotrebiteľského úveru, predmetom postúpenia pohľadávky v zmysle § 17 ods. 1 písm. b) ZoSÚ, odvolací súd dodáva, že ako už vyššie uviedol, že súd prvej inštancie prvým rozsudkom č.k. 16Csp/44/2021-126 I. výrokom vyhovel žalobe v časti o zaplatení 1.918,94 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 12.12.2019 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol vzhľadom na záver, že dohodnutý úrok považoval za neplatne dohodnutý pre rozpor s dobrými mravmi. Uvedený rozsudok napadol žalobca vo výroku, ktorým súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a vo výroku o trovách konania. Výrok, ktorým súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.918,94 eur s úrokom z omeškania nadobudol právoplatnosť, keďže proti tomuto žalovaný odvolanie nepodal. Odvolací súd následne vo svojom zrušujúcom uznesení uložil súdu prvej inštancie povinnosť opätovne preskúmať spotrebiteľskú zmluvu a zistiť či obsahuje obligatórne náležitosti v zmysle ust. § 9 ods. 2 ZoSÚ a či právny predchodca žalobca náležite skúmal bonitu žalovaného. Odvolací súd tu poukazuje na ust. § 391 ods. 2 C.s.p., z ktorého vyplýva, že súd prvej inštancie je viazaný názorom odvolacieho súdu, na čo súd prvej inštancie vo svojom v poradí druhom rozsudku poukázal. Preto ani argumentácia žalobcu týkajúca sa rozdielneho právneho záveru súdu prvej inštancie o splnení povinnosti právneho predchodcu žalobcu pre náležitom skúmaní bonity žalovaného nie je dôvodná a spôsobilá privodiť zmenu napadnutého rozhodnutia.

21. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že správne výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

22. Na základe vyššie uvedeného preto odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

23. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s stanovením § 262 ods. 2 C.s.p. tak, že stranám sporu nebol priznaný nárok na náhradu

trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorému však zo spisu žiadne preukázateľné trovy odvolacieho konania nevyplyvajú, ani si ich neuplatnil. V odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi nemohla byť priznaná náhrada trov odvolacieho konania. Súd preto vyslovil, že stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Správnosť takeého rozhodnutia vyplýva aj z rozhodnutia NS SR sp. zn. 6Cdo/544/2015.

24. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).